

om opretholdelse af anbringelsen. Afgørelsen bliver ikke indbragt for Ankestyrelsen. Genbehandlingsfristen er på to år fra børn og unge-udvalgets afgørelse den 17. januar 2002, da barnet har været anbragt inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse, det vil sige i perioden fra den 17. januar 2001 til den 17. januar 2002, hvor børn og unge-udvalget traf afgørelse om den aktuelle anbringelse.

Eksempel 2

Barnet blev frivilligt anbragt ved en beslutning i kommunen den 6. februar 2001. Samtykket blev tilbagekaldt den 6. maj 2001, og barnet blev hjemgivet. Barnet blev påny frivillig anbragt ved en beslutning i kommunen den 1. september 2001. Der træffes beslutning i børn og unge-udvalget den 5. november 2001 om anbringelse uden samtykke. Genbehandlingsfristen er på 2 år fra børn og unge-udvalgets afgørelse, da barnet har været anbragt inden for det seneste år før datoen for den aktuelle anbringelse, det vil sige i perioden fra den 5. november 2000 til den 5. november 2001, hvor børn og unge-udvalget traf afgørelse om den aktuelle anbringelse.

Det foreslås endvidere, at muligheden for at fastsætte en kortere frist opretholdes. Det må antages, at muligheden for at fastsætte en kortere frist end efter hovedreglen på henholdsvis 1 eller 2 år vil blive anvendt i større omfang end i dag, når den generelle genoptagelsesfrist forlænges fra 1 til 2 år, jf. § 43, stk. 2.

Efter servicelovens § 43, stk. 2, kan børn og unge-udvalget undtagelsesvis fastsætte en længere genbehandlingsfrist, når 1) de forhold, der ligger til grund for afgørelsen, med stor sikkerhed må antages at vedvare ud over fristen og 2) hensynet til barnet eller den unge afgørende tilsiger, at fristen forlænges.

Det foreslås, at der i sager om anbringelse uden samtykke, hvor betingelserne herfor er opfyldt, sker en lempelse i adgangen for de kompetente myndigheder til at forlænge genbehandlingsfristen ud over de generelle frister, der er foreslået fastsat i stk. 1 og 2.

Den ene lempelse foreslås at ske ved, at betingelsen om, at de forhold, der ligger til grund for afgørelsen med *stor sikkerhed* må antages at vedvare ud over fristen ændres til et krav om, at de forhold, der ligger til grund for afgørelsen med *overvejende sandsynlighed* må antages at vedvare ud over fristen. En ændring af denne terminologi vil i sig selv medføre en vis lempelse i adgangen til at forlænge genbehandlingsfristen.

Den anden lempelse foreslås at ske ved, at den sidste betingelse udelades. Denne lempelse vil især få betydning i sager vedrørende mindre børn, hvor betin-

gelsen har virket begrænsende for at forlænge genbehandlingsfristen.

Med dette forslag vil muligheden for at forlænge genoptagelsesperioden således blive væsentligt forøget. Ved vurderingen af om genoptagelsesperioden skal forlænges, skal forlængelsen sættes i forhold til den generelle genoptagelsesfrist.

Herudover foreslås det præciseret i § 43, at disse regler finder tilsvarende anvendelse ved afgørelser som Den Sociale Ankestyrelse træffer efter § 47, stk. 3.

Til nr. 17

Det foreslås, at afgørelser efter § 42 a og § 42 b, der af hensyn til barnets eller den unges øjeblikkelige behov ikke kan afvente, at sagen behandles i udvalget, kan træffes foreløbigt af formanden eller i dennes fravær af næstformanden for børn og unge-udvalget. Det er en naturlig konsekvens af, at afgørelser efter §§ 42 a og 42 b, hvor der netop ikke er samtykke til den fortsatte anbringelse, skal træffes af børn og unge-udvalget.

Til nr. 18

Det foreslås, at børn og unge-udvalgets godkendelse af en foreløbig afgørelse efter § 42 a har gyldighed for hjemtagelsesperioden, dog højst 3 måneder. Spørgsmålet om en hjemtagelsesperiode på indtil 3 måneder skal herefter alene forelægges udvalget en gang for denne periode.

Til nr. 19

Efter servicelovens § 46 skal foranstaltninger efter servicelovens §§ 40, 41 og 42 ophøre, når formålet er nået, når anbringelsen ikke længere opfylder formålet under hensyn til barnets eller den unges særlige behov, eller når den unge fylder 18 år. Efter samme bestemmelse træffer kommunen afgørelse om hjemgivelse, uanset at barnet eller den unge er anbragt udenfor hjemmet med eller uden samtykke. Såfremt kommunen ikke kan imødekomme en begæring om hjemgivelse forelægges sagen for børne og unge-udvalget.

Det foreslås, at disse regler også finder anvendelse i sager, hvor der er tale om en anbringelse efter forslaget til § 42 b.

For at skabe en højere grad af kontinuitet og sikkerhed for at formålet med den tvangsmæssige anbringelse er nået i de tilfælde hvor kommunen træffer afgørelse om hjemgivelse, foreslås det, at kommunen umiddelbart orienterer børn og unge-udvalget om afgørelsen. Udvalget bliver herved bekendt med kommunens praksis i sager om hjemgivelse. Herved får udvalget mulighed for at reagere, hvis der er opstår